

Mibler end netop den jydffe Jernbane. Hele den jydffe Jernbanesag har fra det første Øieblik af været dreven paa en overordentlig farlig Maade, idet Medlemmer fra Sjælland have ladet sig friste til at gaae ind paa meget kostbare Foretagender for at faae en Jernbane i Sjælland; om den kom til at være der eller der, om den kostede saa eller saa Meget, toges ikke i Betragtning, naar der kun kom en Jernbane i Sjælland, da der saalænge havde været en paa Sjælland; Mange stemte for den, som selv sagde: den bliver os for dyr, og den ligger uheldigt. Lad os fremdeles huse paa, hvilke besynderlige Mibler der ere blevne brugte fra Først af, for at faae denne Bane, som skulde vise Veien til China. Da det ikke vilde lykkes, gif man endog saa vidt, at der blev udstøbt Trudsler om, at en Minister, hvis Dhygtighed var almindelig anerkjendt, og som man nødig vilde savne, vilde binde sin Tilværelse som Minister til det fremsatte Forslag. Det er altsaa ikke Thingets simple Afgjørelse, som har bragt det dertil, og det er gaaet paa samme Maade med den øvrige Deel af Banen. Den første jydffe Bane, som man kunde have havt, og som Thinget gjerne vilde være gaaet ind paa, hvis ikke andre Indflydelser havde gjort sig gjældende, blev tilbudt os anlagt ved fremmede Capitaler, og der blev da givet den den Retning, som disse fremmede Capitaler fandt at være den hensigtsmæssigste for dem, nemlig midt igjennem Sjælland. Dette støttede sig for en væsentlig Deel paa tidligere Betragtninger fra en Mand, der kjendte Sjælland meget nøie, en meget notabel Mand, som selv endog har skrevet et Skrift om, hvorledes vore Jernbaner maatte komme til Viborg som Centralpunktet i Sjælland; han forandrede rigtignok Mening, da han flyttede til Aarhus, men det gjør aldeles Intet til Sagen, da Forslaget om med egne Capitaler at bringe Jernbanen midt op igjennem Sjælland støttede sig til disse Betragtninger og vilde være blevet udført, naar man havde faaet Lov dertil. Smidlertid kom man langt derudover, og da vi vare komne saavidt, at vi havde faaet lært, at det, som vi troede var Begyndelsen til en Kængdebane, i Virkeligheden blev en Tverbane, fik denne sin Tilstemning ikke i nogen Erkjendelse af, at

dette var det Nødtigste, men fordi den skulde til Viborg. Efterat man havde naaet dette, hvordan kom da Sagen til at stille sig med Hensyn til Banen i det sydlige Sjælland. Var det en reen Afstemning, der kom fra Thinget som en Hjertensindskyldelse, som en Erkjendelse af det Billigste og Nødtigste, hvorved Retningen i denne Deel af Sjælland blev vedtagen? Saa kom den til Fredericia; den maatte nødvendigvis til Fredericia. Der er Ingen, som ikke nu mener, at det var en Misforstaaelse, at Banen kom til det bredeste Farvand istedetfor til det smalleste, og jeg troer ogsaa, at man nu er kommen bort fra de vigtige Krigs- og Befæstningsgrunde, som dengang vare de bestemmende. Men hvorfor kom den til Fredericia? Jo! thi saa kom den Veile meget nær, og Veile havde dengang megen Indflydelse, større end det nuværende Medlem for Veile (Schytte) kan give den — det ærede Medlem følger forresten det samme Fodspor, og jeg vil ønske ham, at han maa have den samme Lykke med sig i den kommende Tid. Hvorledes kom den nu til Horsens? Overmaade nemt! Borgemeesteren i Horsens blev Indenrigsminister, og han kunde ikke undvære en Bane til Horsens. Saa var den altsaa i Horsens, og saa var den hele Jernbane, som den oprindelig havde været, aldeles forstyrret. Og hvorledes kom man da til Ende med den? Man gif, som man kaldte det, paa Accord med dem, som troede, at naar dette Punkt ved Ny var naaet, naar man havde dette, da vilde man endelig engang komme til et Resultat, der nogenlunde svarede til deres Ønsker; disse Mænd gave derfor deres Stemme til Noget, som de ellers erkjendte for at være mangelfuldt, og da de saa havde givet deres Stemme, vare de fangne som Fisk i et Net. Det, som de havde givet fra sig, det tog man, og hvad de skulde beholde, det tog man lidt efter lidt fra dem, saaledes at man nu, som det ærede Medlem for Mariager (N. Hage) sagde, er i Rav med at tage den sidste Stump fra dem, nemlig det Stykke, der skulde gaae vesten om Skanderborg til Fuldbro. Den historiske Fremstilling, som det ærede Medlem (E. M. Jespersen) benyttede sig af for at bevise, at Thinget lidt efter lidt var kommet til